

Marika Laszik, n. Molnar, cu ocazia întâlnirii evreilor timișoreni la Haifa, 2011

Ce vă leagă de Timișoara?

Rădăcinile mele sunt adânc înfipite în pământul (asfaltul) acestui oraș. Aici m-am născut, am copilărit, am studiat, am muncit, am iubit, am suferit și încă mai sunt aici. Ba mai mult, viața mea s-a învățat în jurul celebrei Pieței Unirii, de o parte și alta. La părinți am locuit pe str. Mercy, acolo unde s-au «comis» două revelioane Bjt, cel din pozele trimise din 1969 și apoi în anul următor. După căsătorie m-am mutat de partea cealaltă vis-a-vis de Parcul Botanic. De la înălțimea et. 8, mă plimb prin casă și admir copacii din parc, văd mai încolo clădirile din piața 700, turnulețul din colțul clădirii Comunității. Din alt unghi, se desfășoară cartierul Circumvalațiunii și din altul Mall-ul îmi luminează apartamentul.

Timișoara e TIMIȘOARA (cu majuscule)

Amintiri legate de oraș, de oameni, sentimente față de trecut și prezent

Trăind zi de zi aici, nu-mi dau seama ce-mi inspiră orașul. Parafrazând o vedetă TV de la noi "Trăiesc în Timișoara și asta îmi ocupă tot timpul". Cred că s-a așternut o rutină. Cert este că atunci când sunt departe de casă, la auzul numelui TIMIȘOARA, simt o tresărire ascunsă sau cel puțin ridic din sprânceana dreaptă, ciulesc urechile. La fel mi se întâmplă la pronunțarea cuvântului "evreu", ritmul inimii o ia razna. De ce oare?

Cum s-a desfășurat viața după emigrare sau după despărțirea de prietenii pe care sperați să-i întâlniți?

Drumul vieții personale este presărat de consecvențe. La modul sec: am absolvit toate formele de învățământ preuniversitar la același liceu, Liceul Eftimie Murgu (fost și actual Carmen Sylva), am urmat cursurile la Facultatea de Chimie industrială, apoi am lucrat non stop la aceeași întreprindere din Timișoara AEM, în prezent sunt pensionară cu "patalama", tot non stop. Totuși sunt încă activă. Împreună cu soțul meu, Carol sau Karcsi, (pensionar, de asemenea)

administrăm asociații de proprietari din motive financiare. Dar și pentru a nu încremeni roțițele minții.

Consider cea mai mare realizare a existenței mele fiul nostru IVAN (cel din fotografie).

Accentuez marea realizare pentru că a venit pe lume într-o zi de revelion după zece ani de așteptare. Acum în vârstă de 25 ani, 1.90 m înălțime, specialist în IT, are un job stabil la o companie multinațională și bine plătit și deocamdată este în preajma noastră. El este bucuria, mândria și speranța noastră, chiar dacă în unele momente ne mai "boicotăm" unii pe alții (așa îi place soțului meu să spună).